

Harmadik alkalommal írok bevezető/köszöntő/értékelő (?) sorokat a Somogy kulturális folyóirat adott évi első számába. Teszem ezt mindenféle kötelezettség nélkül, inkább amolyan belső indíttatásból. Amikor 2014-ben a Berzsényi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság tagsága megválasztott e nagy múltú, sokat megélt és sokszor talpra állt Társaság elnökévé, úgy gondoltam, az elnök feladata nem a reprezentálás, a különböző rendezvényeken való megjelenés, hanem a Társaság életében való aktív részvétel és a létezés feltételeinek a megteremtése. S napjainkban mi a különböző civil szerveződések, kezdeményezések esetében a létezés feltétele? A közös gondolkodás, a megfogalmazott célokkal való azonosulás, és a működéshez szükséges anyagiak, magyarul a pénz.

Mint némi naivitással is megáldott – de ugyanakkor örök optimista (ez az engem nem igazán kedvelők számára szinte sorscsapással ér fel) –, Somogyból elszármazott, de a szülőföldet, az iskolavárost nem feledő ember, úgy véltem, egy „országnyi megye” gond nélkül képes – és akar is! – eltartani egy folyóiratot, amely a megye kulturális életének meghatározó eleme, színfoltja kell, kellene, hogy legyen. Tévedtem. Nem a színfolttal, az „eltartással”. Kiderült, hogy Somogy Megye Közgyűlése nincs abban a helyzetben... Majd kiderült, hogy a Somogy Megyei Közgyűlés tagjai – pártállásra való tekintet nélkül – szintén nincsenek abban a helyzetben... A megye országgyűlési képviselőinek többsége ugyancsak nincs abban a helyzetben... (Tisztelet a kivételnek, mert ilyenek is vannak, és remélhetőleg egyre többen lesznek!) A megye városai sincsenek abban a helyzetben... és a polgármesterek többsége sincs abban a helyzetben... (Akadnak itt is kivételek: Balatonföldvár, Tab és Zamárdi város önkormányzata és polgármestere, akik önzetlen támogatásukkal segítik a folyóirat megjelenését.)

Ezen a „nincs, nem vagyunk abban a helyzetben” szemléleten szerettem/szerettünk volna változtatni, és mint egykoron a vándorkomédiások, mi – a Berzsényi Társaság vezetői és a Somogy folyóirat főszerkesztője – is útra keltünk. Azt mondtam: a személyes jelenlét, a folyóiratnak a remélt olvasókhöz való „odavitele” talán elgondolkodtat egyeseket, míg másoknak eszébe jut: hiszen valamikor olvastam, előfizettem.

S útra keltünk. Budapest (ugyan még nem Somogy része, de...), Kaposvár, Siófok, Balatonföldvár, Csurgó, Tab, Fonyód... és így tovább, 2017-ben is. Volt, ahol alig néhányan vettek részt a Somogy bemutatkozásán, másutt több tucatnyian. Nem kötelességből – érdeklődésből. Megnyíltak a szívek és pénztárcák is. Új előfizetők jelentkeztek és ígéretek is elhangzottak. Volt település, amely több intézménye – iskola, könyvtár, művelődési ház – számára fizetett elő. Remélem, nem megbánva ezt az éves költségvetésben megközelítőleg ötvenezer forintnyi kiadást. Kiadást, ami – hiszem – hosszú távon megtérül majd. Mert –ahogy mindig elmondom és leírom – talán ez a magát kulturális folyóiratként meghatározó fórum lehet az, ami felkelti az érdeklődését egy somogyi kisdíáknak a kultúra iránt, s a képzőművészet, az irodalom, a zene, a történelem fontossá válik a számra. Függetlenül attól, hogy infor-

matikus, orvos, jogász, vállalkozó, bróker, gépszerelő vagy bármi más válik is belőle, de „kultúrafogyasztó” lesz. Értő, érző és egyben kritikus.

Mert nehogy azt gondolják, Kedves Olvasóink – Barátaink és Ellendrukkereink –, hogy magunktól eltelve sétálgatunk a somogyi települések fő- és mellékutcáin, és dagadó kebellet várjuk a vállveregető dicséreteket... Nem, nem ezt várjuk el, hanem azt, hogy Somogyország polgárai közül egyre többen érezzék maguknak a szűkebb pátria folyóiratát, és az itt működő, de országos, illetve Kárpát-medencei kitekintésű Berzsényi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaságot. Azt a Társaságot, amelyet olyan elődök működtettek korábban, mint Rippl-Rónai József, Takáts Gyula, Tüskés Tibor. Mi magunk őket elődeinknek tekintjük, de az ő teljesítményüket meg sem közelítjük. Mégis arra törekszünk, hogy változatlanul éltsük és továbbvigyük azt a hagyományt, amelyet a nemzethez és a hazához való ragaszkodás, a kultúra pártolása, az egyetemes magyarságban való gondolkodás és az egyetemes emberi értékek tisztelete jellemez.

Ha ezt az elképzelést meg tudjuk valósítani, ha mindezekhez sokakat nyerhetünk meg, akkor érdemes dolgozni, kilincselni és vitázni, kérni és „követelni”.

Remélem, a 2017. esztendő sem lesz a Somogy és a Berzsényi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság szempontjából rosszabb, mint az előző esztendő volt. Bár 2016-ban távoztak közülünk olyan barátaink és társaink, mint Oláh János, Kósa Csaba és Ungár Gaszton, akik nélkül szegényebbek lettünk itt a földön, de az „égi csapat” – velük kibővülve – bizonyára szurkol nekünk, és figyelni, hogy miként sáfárkodunk a ránk bízottakkal: feladattal, értékkel, pénzzel és somogyisággal. Ha az utóbbi nem szólamként hangzik el, akkor az előtte felsoroltakkal sem lehet gond, mert azt kell mondanom: nemcsak kanásznak termett a somogyi paraszt!

Szakály Sándor,

A BERZSENYI DÁNIEL IRODALMI
ÉS MŰVÉSZETI TÁRSASÁG ELNÖKE